

full DOMINICAL

PARAULA I VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Conduir responsablement

Durant els mesos d'estiu, les carreteres i autopistes s'omplen de cotxes amb motiu de les vacances. Bo serà que pensem una mica en el deure cívic i moral de conduir observant les normes de trànsit, amb prudència i amb sentit de solidaritat.

Les xifres del nombre d'accidents, de morts i de ferits en carretera s'han convertit ja en pura estadística. Es

compara si són o no són més que el darrer estiu. Tanmateix, darrere d'aquestes xifres hi ha persones i famílies.

Tot això ens hauria de fer prendre més consciència de la nostra responsabilitat quan conduïm un cotxe o una moto, per tal d'obligar-nos a fer-ho amb la màxima prudència i també amb un sentit afinat de la justícia i de l'amor en-

vers els altres, membres de la pròpia família o bé d'altres.

La majoria d'accidents de circulació es deuen als errors humans, la velocitat excessiva, els avançaments prohibits, la falta de respecte als senyals de trànsit o el fet de consumir alcohol en excés, principalment. No hi ha dubte que conduir malament, imprudentment o en males condicions físiques és una pa-

tent d'homicidi o de suïcidi. És evident que quan conduïm un vehicle no ho fem pas enmig del desert, aïllats completament dels altres. Ho fem a les autopistes i carreteres, al costat i enmig de moltes altres persones i famílies que també hi circulen.

Això fa que no siguem només responsables de la nostra vida sinó també de la vida dels altres, i tant la nostra vida com la del proïsme no són nostres, sinó de Déu. Per això, conduir bé és sinònim de solidaritat. És un deure de justícia i d'amor.

Qualsevol vida humana és valuosa i important. Però el més trist és que la majoria d'aquestes víctimes són persones joves, en plena primavera de la vida, i que la causa d'una gran part dels sinistres són infraccions de les normes de circulació que es poden evitar. També és cert que, a conseqüència d'aquests accidents de circulació, augmenta molt el nombre de persones joves hemiplègiques, les quals veuen limitades les seves capacitats per a tota la vida.

La vida i la salut física són béns preciosos confiats per Déu. Els hem d'atendre raonablement, bo i tenint en compte les necessitats dels altres i el bé comú. El *Catecisme de l'Església Catòlica*, quan parla del respecte a la vida corporal, afirma que «els qui en estat d'embraguesa o per gust immoderat de la velocitat posen en perill la seguretat dels altres i la seva mateixa a les carreteres, al mar o a l'aire, es fan greument culpables».

Bo és que invoquem la protecció de sant Cristòfol, però alhora cal que siguem conductors responsables i prudents.

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Paraula per a la vida

Un matrimoni que té tres fills —de dotze, deu i nou anys— ha anat seleccionant en el naixement de cadascun d'ells un text de l'Evangeli amb el desig que l'acompanyi com a text referent fins al moment de la primera comunió. Els dos grans, que ja l'han rebuda, han fet canvi de text parlant-ne prèviament amb els pares i posant-se d'acord en

el fragment per escollir. Pensen fer el mateix quan rebin el sagrament de la confirmació. En aquell moment, però, consideren que cada fill ha d'escollir el text evangèlic segons la seva preferència. El tenen emmarcat a l'habitació. En parlen i el comenten de tant en tant i, en especial, el dia de l'aniversari de cadascú. La pretensió dels pa-

res és apropar la Paraula als fills i ajudar-los a descobrir-la i valorar-la. És per això que, quan fan pregària familiar —un dia a la setmana—, llegeixen sempre un fragment de l'Evangeli que comenten, abans de fer-ne pregària i de considerar quina repercussió ha de tenir en el seu dia a dia.

Els cristians hem de llegir l'Esriptura amb freqüència, com paraules adreçades a mi, que m'interroguen, que em qüestionen, que m'esperonen, que m'ajuden a créixer en saviesa. La comunitat dels creients, l'Església, treu de la Paraula l'aliment i la força. Coneix Jesús des de la lectura de l'Evangeli, des de la contemplació del que Jesús deia i feia. Cal que sigui una lectura que convidi a pregar. I la pregària que pot acompanyar la lectura ha d'ajudar a establir diàleg amb Déu, a contemplar-ne

la grandesa, a lloar-lo i a donar-li gràcies. Llegint i contemplant l'Evangeli hem de sentir-nos presents en el relat i convidats a dialogar amb Jesús. És a Ell a qui preguem, és a Ell a qui escoltem.

Aquest diàleg ens ha de moure al testimoniatge, a comunicar el que sentim i vivim a les persones que ens envolten, a estimar i servir amb l'estil de Jesús, des de la seva misericòrdia. «Però en el qui guarda la seva paraula, l'amor que ve de Déu ha arribat a la plenitud» (1Jn 2,5). Escoltar la Paraula, fer-ne pregària que mou al testimoni, a preocupar-se dels altres i, en especial, dels més necessitats. Aquesta plenitud és la que els pares del relat voldrien per als seus fills. De ben segur que serà així, quan es viu pregant i la pregària és ben viva!

ENTREVISTA

Amb l'ajuda de Déu

FRANCESC PENA

«M'agrada autodefinir-me com a persona que ha aconseguit crear una família, pare de tres fills —dues noies i un vailet. En l'actualitat em dedico a la comunicació i procuro anar per lliure, sempre anar per lliure». En Francesc Pena, que és des de 2011 conseller delegat de la Xarxa de Comunicació Local, va rebre el misteri de la fe dels seus pares i del seu entorn. Amb els anys, ha après «a utilitzar-la». «Moltes vegades costa i és difícil —diu—, però és una bona xarxa de seguretat.»

Per què creu en Déu?

És difícil explicar els motius de la fe, tan difícil com explicar l'amor o el fet vocacional... Crec en Déu perquè noto la seva presència, perquè m'ajuda, perquè el necessito, perquè m'orienta, perquè em reconforta, perquè el seu misteri és enorme, perquè és el meu gran principi, perquè la vida sense Ell seria insuportable i Ell em dona un recolzament prou important com per poder enfrontar-me a tot.

Com l'ha ajudat la fe en la seva vida?

A una persona que li agrada molt anar per lliure com jo, li és imprescindible el misteri de Déu per ajudar-la a entendre per què fracasses i per què l'encertes. Procuo parlar cada dia una estoneta amb Ell per veure com ha anat la jornada. Un psicòleg em diria que tinc la capacitat d'autoanalitzar-me, però jo li diria que no, és Ell qui m'ajuda.

De què li està més agraït?

De la llibertat que em dona ser creient. El principi humanístic més important és poder utilitzar la teva llibertat —no tenir-la, sinó utilitzar-la. El seu misteri em permet errar-la i encertar-la, caure i tornar-me a aixecar. Sense la fe aniria com una pilota, donant tombs. Ei, també li faig retrets, però això queda entre Ell i jo.

Òscar Bardají i Martín

CLAUS PER ENTENDRE L'ENCÍCLICA

El repte ecològic

MN. PEIO SÁNCHEZ

Professor d'antropologia teològica

«El canvi climàtic s'ha convertit en una crisi existencial per a l'espècie humana», alerta la periodista i divulgadora científica Naomi Klein en el seu recent llibre *Això ho canvia tot*. No es tracta d'alarmisme apocalíptic, sinó d'un fet, reconegut pel consens científic, més enllà d'algunes veus discordants, sovint lligades a les empreses energètiques que pugnen per conservar el seu estatus.

La nova encíclica del papa Francesc, titulada *Laudato si'* (*Lloat sigueu*), és una aportació en un moment crucial per a la humanitat. L'experiència cristiana de Déu il·lumina aquesta hora en què la civilització té el repte d'emprendre un gir que afecta la seva forma de vida i el model de relació de l'ésser humà amb el món. Trastocada aquesta relació bàsica, la relació amb l'altre, la dimensió social queda radicalment qüestionada, no només i primàriament en les formes de producció i consum, sinó també en els vessants polític, social i comunitari, tant a escala local com planetària.

La urgència d'aquesta crida ètica exigeix a l'ésser humà qüestionar-se tam-

bé des de la seva fe. En quina mesura el Déu creador ens ofereix la seva paraula i la seva presència per acompanyar aquest *kairós*? Com podem recuperar la nostra memòria de criatures per, d'aquesta manera, relançar la nostra confiança en el futur de la promesa de Déu? Que comenci l'encíclica amb el *Cant de les criatures* de sant Francesc d'Assís diu molt de la intenció del document.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

Oración diaria de las Misioneras de la M. Teresa de Calcuta

«Amado Jesús. Ayúdame a:

—**Esparcir tu fragancia**, por donde quiera que vaya.

—**Inunda** mi alma, con **tu Espíritu y Vida**.

—**Penetra y posee** todo **mi ser** tan completamente que mi vida entera sea un **resplandor** de la **tuya**.

Brilla a través de mí y permanece tan dentro de mí, que cada alma con que **me encuentre** pueda sentir **Tu presencia** en la **mía**.

¡Permite que **no me vean a mí** sino solamente a **ti, Jesús!**

Quédate conmigo y empezaré a **resplandecer** como **Tú**.

A **brillar** tanto que pueda ser una **luz** para los **demás**.

La **luz**, Jesús, vendrá toda **de Ti**, nada de ella **será mía**.

Serás **Tú** quien **resplandezca** a los otros, a través **de mí**.

Brillando ante quienes me rodean, te **alabaré** como **quieres**.

Permíteme **predicarte** sin predicar, no con palabras sino:

—a **través de mi ejemplo**,

—a través de la **fuerza atractiva**,

—de la **influencia armoniosa** de todo lo que **haga**,

—de la inefable **plenitud del amor** que existe en **mi corazón** por **Ti**. Amén.»

Lectures missa diària i santoral

13. ■ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers. Sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà). Sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de St. Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simfonsa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ † Diumenge vinent, XVI de durant l'any (**lit. hores: 4a setm.**) [Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34]. Sta. Àurea, vg. i mr. a Sevilla; St. Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moia.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble.»

Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçar. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espouseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.»

Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, dijo Amasías, sacerdote de Casa-de-Dios, a Amós: «Vidente, vete y refúgiate en tierra de Judá; come allí tu pan y profetiza allí. No vuelvas a profetizar en Casa-de-Dios, porque es el santuario real, el templo del país.»

Respondió Amós: «No soy profeta ni hijo de profeta, sino pastor y cultivador de higos. El Señor me sacó de junto al rebaño y me dijo: "Ve y profetiza a mi pueblo de Israel.»

Salm responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales.

Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya. Por este Hijo, por su sangre, hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. El tesoro de su gracia, sabiduría y prudencia ha sido un derroche para con nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad. Éste es el plan que había proyectado realizar por Cristo cuando llegase el momento culminante: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

Por su medio hemos heredado también nosotros. A esto estábamos destinados por decisión del que hace todo según su voluntad. Y así, nosotros, los que ya esperábamos en Cristo, seremos alabanza de su gloria. Y también vosotros, que habéis escuchado la palabra de verdad, el Evangelio de vuestra salvación, en el que creísteis, habéis sido marcados por Cristo con el Espíritu Santo prometido, el cual es prenda de nuestra herencia, para liberación de su propiedad, para alabanza de su gloria.

✠ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, llamó Jesús a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y añadió: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, para probar su culpa.»

Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungiendo con aceite a muchos enfermos y los curaban.

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Enviats a portar el goig de l'Evangelí

Jesús va començar el seu ministeri a Galilea després que Joan fou empresonat. Va cridar Simó i Andreu, Jaume i Joan perquè el seguissin: «Jo faré que sigueu pescadors d'homes» (Mc 1,16s). D'altres se'ls ajuntaren, com Leví el cobrador d'impostos. A tots els envia a predicar que el Regne de Déu és a prop, a curar malalts, a proclamar la Bona Notícia sota el signe del despreniment i la gratuïtat, sense pa ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, només les sandàlies per calçar. L'argument d'aquesta eucaristia és el de la vocació i missió que Déu confia a la seva Església.

Jesús no vol fer dels seus deixebles un grup de *purs* i *il·luminats*: els envia de dos en dos en missió enmig de tothom. El pla de Déu és reconduir totes les missions al Crist. La missió és un risc, els enviats poden no ser ben acollits. Els missioners-evangelitzadors no van a fer cap croada sinó una proposta tal com l'ha pensat Déu i la predica Jesús per a tothom, no tal com la volen els homes per a uns quants privilegiats. El bagatge *lleuger* dels Dotze en missió de sortida ens fa pensar en el bagatge *pesant* del nostre testimoniatge. No hauríem d'oblidar mai que la missió consisteix a ser testimonis davant del món que Jesucrist, enviat del Pare, mort i ressuscitat, ens ha enviat el seu Esperit perquè, per mitjà d'ell, tot torni al Pare. El pla de Déu és que ens ha fet fills seus «en el seu Fill»: «Ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra» (segona lectura).

Déu ens ha elegit abans de crear el món i a través del baptisme ens ha privilegiat no perquè uséssim egoísticament aquest do, sinó perquè esdevinguéssim testimonis del seu amor. La proposta és de Déu, no nostra. La litúrgia celebra el misteri de la salvació en la seva totalitat. L'apòstol anuncia un únic missatge: el misteri de la recapitulació en Crist de tot l'ésser. Jesús ens invita a passar de la comunió interpersonal amb Déu a donar testimoni d'aquesta experiència arreu.

AGENDA

Actes i conferències

Processó de la Mare de Déu del Carme. Serà el dia 18 de juliol. Itinerari: pl. de la Barceloneta, pquia. de St. Miquel del Port: 17 h, sortida. Moll dels pescadors: 17.30 h, inici recorregut per aigües del port. 19 h celebració Santa Missa i 20 h cantada d'havaneres.

Oratori St. Felip Neri de Gràcia (c/ del Sol, 2). Dia 15 de juliol (19.30 h), recital líric de romanços de sarsuela, àries d'òpera i cançó italiana, amb Ricardo Velásquez, baríton, i Manuel Ruiz, piano. Aportació: 5 €. Info: t. 650 009 755.

Breus

Homenatge al Dr. Salvador Pié. Durant les XVII Jornades de Teologia Fonamental celebrades del 10 al 12 de juny passat, l'arquebisbe de Madrid, Carlos Osoro, va presidir l'acte en el qual es va fer un homenatge al Dr. Salvador Pié, professor de Teologia Fonamental a la Pontificia Universitat Gregoriana i a la Facultat de Teologia de Catalunya.

ACTUALITAT

Causa de beatificació de Rosa Deulofeu

Demà, dia 13 de juliol, a les 19.30 h, tindrà lloc la Sessió d'obertura diocesana de la Causa de beatificació de la serventa de Déu Rosa Deulofeu González. L'acte se celebrarà a l'Aula Mag-

na del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231) i serà presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. És obert a tots els devots i amics de la Rosa.

Mare de Déu, protegiu els mars, protegiu les nostres llars

Per als mariners i els pescadors hi ha dos elements fonamentals: la seva llar, símbol del que estimen i motiu pel qual treballen, i la mar, on passen bona part de la seva vida.

A molts vaixells hi ha una imatge de la Mare de Déu del Carme, que els dóna seguretat i a qui s'encomanen quan els temps són durs. És la pregària per la supervivència, per poder tornar sans i estalvis a casa. És també la pregària pels éssers estimats que els esperen. La gent de mar viu amb els ulls posats a la mar i el cor a casa.

No calen paraules complicades. Es tracta de posar en mans de la Mare de Déu la pròpia vida, la dels companys i la de les famílies. Ella és la seva força, també a l'hora de lluitar i defensar els seus drets.

Els mariners estan acostumats a la mar, a afrontar onades i vents, a treballar sense descans. No els fa por, però volen que s'escolti la seva veu,

que es respecti i valori la seva feina. Que poc compta la gent de mar per a la gent de terra, malgrat el peix que mengem, malgrat que un 90% de les mercaderies que consumim vinguin per mar!

Un any més celebrem la tradicional processó de la Mare de Déu del Carme al port de Barcelona i a molts altres indrets de la nostra costa. Els pescadors i mariners volen mostrar amb orgull la seva patrona, volen que tothom la vegi, volen portar-la damunt les seves espatlles. Durant tot l'any passen desapercebuts. Però el dia de la seva patrona és diferent. És el seu dia, espontani i senzill, organitzat amb tot el cor.

Ricard Rodríguez-Martos
Delegat de l'Apostolat del Mar

PALABRA Y VIDA

Conducir responsablemente

Durante los meses de verano, las carreteras y autopistas se llenan de coches con motivo de las vacaciones. Bueno será que pensemos un poco en el deber cívico y moral de conducir observando las normas de tráfico, con prudencia y con sentido de solidaridad.

Las cifras del número de accidentes, de muertos y de heridos en carretera se han convertido ya en pura estadística. Se compara si son o no más que el último verano. Sin embargo, detrás de estas cifras hay personas y familias.

Todo esto debería hacernos tomar una mayor conciencia de nuestra responsabilidad cuando conducimos un coche o una moto, para obligarnos a hacerlo con la máxima prudencia y también con un sentido afinado de la justicia y del amor hacia los demás, sean miembros de la propia familia o de otras.

La mayoría de accidentes de circulación se deben a errores humanos, la velocidad excesiva, los adelantamientos prohibidos, la falta de respeto a las señales de tráfico o el hecho de consumir alcohol en exceso, prin-

† **LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH**
Cardenal arzobispo de Barcelona

cipalmente. No hay duda de que conducir mal, imprudentemente o en malas condiciones físicas es una patente de homicidio o de suicidio.

Es evidente que cuando conducimos un vehículo no lo hacemos en medio del desierto, aislados completamente de los demás. Lo hacemos en las autopistas y carreteras, junto a muchas personas y familias que también circulan. Eso hace que no seamos sólo responsables de nuestra vida sino también de la vida de los demás, y tanto nuestra vida como la del prójimo no son nuestras, sino de Dios. Por eso, conducir bien es sinónimo de solidaridad. Es un deber de justicia y de amor.

Cualquier vida humana es valiosa e importante. Pero lo más triste es que la mayoría de estas víctimas son personas jóvenes, en plena primavera de la vida, y que la causa de una gran parte de los siniestros son infrac-

ciones de las normas de circulación que se pueden evitar. También es cierto que, a consecuencia de estos accidentes de circulación, aumenta mucho el número de personas jóvenes hemipléjicas, las cuales ven limitadas sus capacidades para toda la vida.

La vida y la salud física son bienes preciosos confiados por Dios. Los debemos atender razonablemente teniendo también en cuenta las necesidades de los demás y el bien común. El *Catecismo de la Iglesia Católica*, cuando habla del respeto a la vida corporal, afirma que «quienes en estado de embriaguez o por gusto immoderado de la velocidad ponen en peligro la seguridad de los demás y la propia en las carreteras, en el mar o en el aire, se hacen gravemente culpables».

Bueno es que invoquemos la protección de san Cristóbal, pero al mismo tiempo debemos ser conductores responsables y prudentes.

